

Ik kan eigenlijk geen agent meer zijn. En dat na meer dan 10 jaar met veel gewerkt te hebben.

Ieder mens heeft een kompas van goed en kwaad, dat weet ik zeker. Of noem het een geweten. Ik noem het een kompas omdat ik bij de Marine gediend heb en nu in mijn vrije tijd veel zeil op zee.

Je zet dan een koers uit. Wanneer je van de koers afwijkt gaat er een alarm af. Zo gaat dat ook bij mensen. Ik kan dat alarm op dat kompas ook afzetten wanneer ik denk dat ik het zelf wel in de gaten kan houden of ik goed op koers blijf liggen. Dat alarm is soms best een hinderlijk geluid namelijk. Ik stel het dan zo in dat het pas afgaat wanneer ik te ver van koers raak waardoor het niet veilig meer is. Ik kan dan op een zandbak lopen ofzo. Zo nu en dan wijk ik ongemerkt van de koers af. Maar wanneer ik op tijd corrigeer is dat geen ramp.

Ook mensen kunnen het alarm op hun innerlijk kompas uitzetten. Je neemt het dan minder nauw met wat goed of minder goed is. Je kan dan zomaar op een glijdende schaal komen waardoor je steeds meer van koers raakt.

Ik merk dat zelf in mijn werk. Toen de crisis begon moesten we steeds meer regels handhaven. We werden sluipenderwijs steeds strenger in de handhaving. Ik merkte zelf dat ik steeds onaardiger werd tegen de mensen.

Ik ben ook ME-er. Daar gingen we steeds eerder geweld gebruiken. Ik vergoelijkte dat door tegen mijzelf te zeggen dat de commandant het wel zou weten hoe we op moesten treden, en dat die demonstranten gewoon de bevelen op moesten volgen. Zo kwam ik op een glijdende schaal terecht. Ik raakte steeds meer van koers maar stelde mijn 'alarm' gewoon later in een

Nu ben ik echter zover gekomen dat ik dat niet meer kan. Ik weiger nog als ME-er dienst te doen, want ik word daar meegesleept in een roes van geweld waar ik bereid ben steeds een stapje verder te gaan.

Ik zie collega's die altijd heel terughoudend waren wanneer we samen surveilleerden die nu afglijden naar steeds meer ongeduld met mensen en veel eerder overgaan tot aanhouding. Bij die aanhouding pakken ze de 'verdachte' ook harder aan. Met ongeloof kijk ik toe hoe agenten die ik altijd als heel vriendelijk en zacht gezien heb langzamerhand veranderen in een soort 'bully's' (pestkoppen, BPOC2020), die continu hun grenzen aan het verleggen zijn.

Het valt mij op dat de leiding het voorbije jaar de teugels strakker aanhaalt. Er is geen ruimte meer voor eigen inbreng waar we eerder onze bezwaren konden bespreken. Bijvoorbeeld wanneer ik ergens moeite mee had, zoals het bekeuren van een fietser die 20 meter over de stoep reed, werd ik gewoon ergens anders ingezet. Het is misschien een raar voorbeeld maar wat ik wil zeggen is dat je innerlijke kompas er toe deed, en je daar bij de leiding mee terecht kon. Nu is het letterlijk 'bevel is bevel'.

Wanneer je te vaak klaagt over in mijn geval het geweld wat je opgedragen krijgt toe te passen zetten ze je gewoon op non-actief. Ik heb daarom de eer aan mijzelf gehouden en wil geen dienst meer doen als ME-er.

Maar daar is de kous niet mee af. Ik ben nu een 'watje', en volgens mijn collega's alleen nog geschikt om 'wijkagentje te spelen en wappies en allochtonen in de 'watten te leggen. Mijn leidinggevende heeft mij gezegd dat hij op zoek gaat voor me naar een passende plek waar 'een mietje zoals jij geen schade kan doen'.

Ik heb altijd geleerd naar mijn kompas te luisteren, ook wanneer dat moeilijk is. Omdat je dat uiteindelijk in een veilige haven brengt.

Ik blijf die overtuiging trouw. Mijn gemoedsrust en mijn geweten zijn me meer waard dan de waardering van collega's die volledig van koers zijn.

Maart 2021

Maart 2021

Mijn verklaring mag anoniem gedeeld worden.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses